

Sál byl plný lidí. U každého stolu probíhal tam vážný, tady odlehčenější rozhovor, jak si kdo užívá ples, kdo s kým tančil nebo kdo sbalil tu super kočku u baru. Taneční parket byl neustále plný. Proč by ne, když kapela hrála tak krásně. Kolem baru chodil proud lidí. Většina pravděpodobně hledala své přátele a kamarády, předsálí bylo přecpané k prasknutí.

František, mladý, skoro třicetiletý muž, seděl úplně sám u stolu v rohu sálu. Ač bylo dnes na plese přeplněno, nikdo si nehodlal přisednout. On o to ani nestál. Byl rád, že nemusí s nikým mluvit. Seděl s hlavou skloněnou, pohled měl upřený na šálek čaje před sebou, v ruce cigaretu a přemýšlel. To činil rád a často. Brouzдал se vlastními myšlenkami. Ze zamyšlení ho nevyrušila ani hrající hudba, ani občasné pohledy ostatních lidí, které byly mrzuté, jako by chtěly říct: „Co to tu sedíš? Když se nebavíš, tak jdi domů, proč jsi sem vůbec chodil? Akorát nám tu zabíráš místo a my si nemáme kam sednout.“ či soucitné jako nejbližší pařez v lese, který čeká na to, až si na něj sedne první poutník, který ho potká, aby si odpočinul na dlouhé cestě životem, který je absolutní jako čočková polévka.

Čas se vlekl a byl vazký jako olovo. Z přemýšlení ho dokázal vyrušit až podvědomě známý hlas muže, který najednou stál u jeho stolu. Na první pohled vypadal jako gentleman. Měl na sobě skvěle padnoucí sako s motýlkem u krku. František ho odhadl ne na více než 30 let, což se mu zdálo docela málo, na to, jak dobře gentleman vypadá. Velice příjemným hlasem se dotázal, zda si může přisednout. „Ale jistě, prosím, posaďte se. Místa je tu dost.“ Gentleman se posadil naproti Františkovi a chvíli si ho prohlížel, zatímco mu František nevěnoval přílišnou pozornost. Během chvilky přišla k jejich stolu obsluha. „Dá si mladý pán ještě něco k pití?“ František se v duchu divil: „Vždyť mám ještě čaj, copak to nevidíte? Proč se nezeptáte tady pána? Před chvílí přišel.“ Ale servírka neustále koukala na Františka a čekala odpověď. Gentleman se k řeči nechystal, František tedy řekl, že nic nechce, a servírka pokračovala k dalšímu stolu, znovu se zeptat, zda si někdo něco neobjedná. Když odešla, gentleman se po chvilce ticha dal s Františkem do řeči.

Povídali si. Ač byl František spíše introvert, s gentlemanem se mu diskutovalo velice dobře. Při jeho slovech se cítil, jako by mu muž mluvil z duše. Skoro vždy, když probírali ať obecná, politická a posléze třeba i osobní témata, byl přesvědčen, že tento muž sedící před ním je ten, který je schopen mu rozumět. Velmi dobře. Celou dobu se však řeč točila kolem Františka. O gentlemanovi nepadla jediná věta. František si toho však nevšímal, protože byl rád, že si může popovídat s někým, kdo ho chápe. Ptal se na všechno možné a pokaždé mu bylo odpovězeno tak, jak by si představoval.

„Františku, mohl byste mi říci, proč jste byl, když jsem přicházel, tak smutný? Trápilo Vás něco?“ „Milý příteli, no vidíš, tak si tu pěkně povídáme, že jsem úplně zapomněl, že jsem se tu trápil nad jednou věcí. Už jsem mluvil o tom, že se každý čtvrtek chodím dívat na slečny, jak hrají basketbal.“ „Ano, to jste povídal.“ „Pokaždé, když sedím jako jeden z těch několika návštěvníků haly, kde slečny hrají, a koukám na ně, pokaždé sleduji jednu z nich, Janičku. Mám rád, jak běhá, jak se při tom pohupují její vnady, když nosí sexy tílko, rád se dívám na její zadeček, který je tak krásně kulatý. Celá její drobná postava je nádherná a já si představuji, jak ji držím v náručí. Několikrát jsme se i potkali ve městě. Třeba v hospodě. Několikrát mě i pozdravila. Nebo když jsem jindy sám popíjel u stolu, přišla se svojí partou, sedly si naproti v místnosti a bavily se. Nebyl jsem schopen za nimi jít a dát se s nimi do řeči, jako se třeba teď bavím s Vámi.“ „A kde je tedy problém?“ „Ona je tu dnes na plese s kamarádkami taktéž, támhle sedí“ a ukázal přes celý sál. Gentleman samozřejmě nemohl z ledabylého ukázání někam do davu přesně určit, která slečna by to mohla být, ale ihned na to odpověděl, že má krásné modré šaty. „Ano, to je ona, krásná, že? Já bych si s ní chtěl dnes strašně moc zatančit.“ „Františku, a co Vám brání? Vždyť to je tak jednoduché, jděte za ní, poproste ji o tanec a zatancujte si.“ „No právě. To nedokážu. Toho se nejvíce bojím. Nedokážu přijít k nim

ke stolu, ke všem třem a poprosit o tanec právě Janu. Co když se mnou nebude chtít tancovat? Připadal bych si jako blázen, to ne.“ Gentleman se v duchu trochu podivil. To nečekal. Čekal by, že bude František roztoužený jako hravá myška v trávě, že se bude těšit na to držet dívku v náručí, že bude z nové možnosti vzrušený jako právě rozkvetlá květina, ale že se bude bát dojit si pro dívku jen kvůli tomu, že ji zná jen sporadicky od pohledu, to si nemyslel. Trvalo mu dobrých pět minut, než přesvědčil Františka k tomuto zásadnímu kroku. Zrovna když už František vstával ze židle, že půjde, Jana odcházela k tanci s jiným. „Tak se ještě posaďte, vrátí se po písničce, pak si pro ní dojdete. Uvidíte, že to nebude bolet. Říkám, že s Vámi tancovat půjde.“

Jana dosedla ke stolu. František vyrazil od toho svého a rychlejším krokem se blížil do míst, kde Jana seděla. Ještě než úplně přistoupil k slečnám, otočil se, aby se ujistil, že má plnou podporu gentlemana. Ten pořád ještě seděl u stolu a usmíval se. „Dobrý večer, slečny,“ začal František. Ruce se mu potily, mozek pracoval na plný výkon. Zeptal se Jany, zda by si s ním zatančila. „Jistě, velmi ráda“ a usmála se na něho. Když už vedl Janu na taneční parket, gentleman u jeho stolu nesesedl. Najednou tam nebyl. František byl však rád, že pro něj byl jejich rozhovor tak inspirující, že se dokázal vzpříčit představě neúspěchu. V hlavě mu pak celou dobu, kterou strávil na parketu, zněl neodbytný hlas, který jako by někde slyšel. „Tak vidíš, přece to nebylo tak těžké, jak sis myslel, zato mně to dalo práci tě přesvědčit.“ Františkovi konečně docvaklo.